

PROP DE VOSALTRES

Rams

Benvolguts diocesans:

Els meus records del diumenge de Rams els relaciono amb l'alegria d'utilitzar rams de lloer o d'olivera, amb la sensació d'un diumenge assolellat i amb la participació de moltes persones al carrer gaudint de la creació de Déu, rememorant un moment de la vida de Jesús de Natzaret. La seva entrada a Jerusalem, aclamat com un rei, com un déu, és un episodi estrany, ja que aquell que pocs dies abans era exaltat, dies més tard va ser menyspreat i condemnat a mort com un vulgar assassí.

De moment, fixem-nos només en allò circumstancial, sense entrar en el fonament de la celebració que ens introdueix en els últims dies de la vida del Redemptor. És cert que els rams acompanyen des de molt antic el reconeixement i la glorificació dels vencedors, encara que la figura d'un pollí que trasllada Jesús posa un punt d'humilitat en aquest esdeveniment. Parlem d'un aspecte perifèric que s'ha guanyat la definició «de rams» d'aquest diumenge: els arbustos, els arbres, les palmes i els rams, és a dir, tot allò que fa referència al món de la naturalesa o, millor dit, a la creació que Déu ha posat per a ús i gaudi de l'ésser humà.

En les últimes dècades s'ha estès una sensibilitat especial cap a les plantes i cap als animals que busca un equilibri en el seu aprofitament, però evita deixar exhausta una font de riquesa per excés d'explotació. Segurament aquesta sensibili-

tat amb la natura —minerals, plantes i animals— s'ha despertat en molts sectors socials quan han comprovat que aquesta generació està abusant dels recursos naturals.

També la comunitat eclesial participa d'aquesta mateixa sensibilitat. És cert que en el nostre santoral hi ha moltes figures que són exemple d'una actuació en aquest sentit, i que el poble cristià les ha venerat i ha demanat el seu patronatge. Tots recordeu sant Antoni Abat, sant Francesc d'Assís, santa Clara, santa Isabel d'Hongria o sant Diego de Alcalá, que se'ls representa amb animals, amb flors o amb aliments, al costat de pobres i captaires. No hem de fer gala només de la nostra història cristiana, però sí que hem de compartir amb les persones i documents que ens permeten reflexionar i actuar amb exquisida cura sobre

els recursos que ens envolten i ens serveixen d'aliment.

I si parlem de sensibilitats eclesials contemporànies, em sembla oportú incidir en l'encíclica del papa Francesc de l'any 2015, titulada *Laudato Si', sobre la cura de la casa comuna*. Alguna vegada m'hi he referit. Avui desitjaria que els catòlics aprofundissin en la seva fe i s'alimentessin dels textos del magisteri pontifici. No els hem d'oblidar. Necessitem llegir i estudiar el seu contingut perquè estan inserits en la mateixa tradició de l'Església: la creació de l'univers del no-res per part de Déu i la de l'home a imatge i semblança seva, a qui va donar el seu govern i li va confiar la casa comuna.

No m'estenc més en l'explicació teològica i pastoral de l'encíclica. Acabo amb dues frases, com una oració, amb les quals conclou el document: «Us lloem, Pare, amb totes les vostres criatures, que van sortir de la vostra mà poderosa. Són vostres, i plenes de la vostra presència i de la vostra tendresa. Lloat sigueu». I per la nostra terra: «Guariu les nostres vides, perquè siguem protectors del món i no pas depredadors, perquè sembrem bellesa i no pas contaminació i destrucció.»

Que aquest diumenge, quan portem els rams, mirem Crist i seguim sempre els seus passos.

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Unes 400 persones es connecten a les XVI Jornades de Filosofia

Unes 400 persones es van connectar a les XVI Jornades de Filosofia amb el títol «Quin món ens espera?» que aquest any s'ha celebrat de forma telemàtica i organitzades per l'IREL.

El focus de les jornades va ser reflexionar sobre el moment singular que vivim en plena pandèmia des del vessant dels valors i del model de relació social, amb les seves derivades en les coordenades del pensament, és a dir, de les idees que ens fem de les coses, o sigui, del món i de la nostra relació amb ell.

La lliçó inaugural va tenir lloc el divendres 5 de març a la tarda a càrrec del filòsof, escriptor i traductor, Ramon Alcoberro, amb una xerrada que va tractar la pregunta «Quin món ens espera?», el títol de les jornades. Després va ser el moment d'una taula rodona titulada «Confiança en la ciència. Ciència i poder». Dissabte el matí va ser el torn de la història i dels fonaments de l'esperança amb la participació de diferents ponents que van donar el seu punt de vista. Van col·laborar en aquestes jornades Replay Serveis Audiovisuales, UdL, IEI i Òmnium Ponent-Lleida.

CERCA DE VOSOTROS

Ramos

Queridos diocesanos:

Mis recuerdos del domingo de Ramos guardan relación con la alegría de utilizar ramos de laurel o de olivo, con la sensación de un domingo soleado y con la participación de muchas personas disfrutando de la creación de Dios en la calle recordando un momento de la vida de Jesús de Nazaret. Aclamado como un rey, como un dios, por un gran gentío a la entrada de Jerusalén. Fue una situación particularmente extraña que aquel que era vitoreado fuese días más tarde despreciado y condenado a muerte como un vulgar asesino.

Ahora acentuamos sólo lo circunstancial. No entramos en el fundamento de la celebración que nos introduce en los días últimos de la vida del Redentor. Es cierto que los ramos acompañan desde muy antiguo el reconocimiento y la glorificación de los vencedores aunque la figura de un pollino que traslada al personaje pone un punto de humildad en este acontecimiento. Hablamos de un aspecto periférico que se ha ganado la definición de este domingo: los arbustos, los árboles, las palmas y los ramos. Todo aquello que hace referencia al mundo de la naturaleza; diríamos mejor a la creación que Dios ha puesto para uso y disfrute del ser humano.

En las últimas décadas se ha extendido una sensibilidad especial hacia las plantas y hacia los animales buscando un equilibrio en su aprovechamiento pero evitando dejar exhausta una fuente de riqueza por explotarla con exceso. Ahí entran los minerales, las plantas y los animales. Seguramente esa sensibilidad se ha despertado en muchos sectores sociales cuando han comprobado que esta generación está abusando de los recursos naturales.

También la comunidad eclesial participa de esta misma sensibilidad. Es cierto que en nuestro santoral abundan figuras que son ejemplo de inmejorable actuación y que el pueblo cristiano las ha venerado y ha pedido su patronazgo. Todos recordáis a san Antonio Abad, a san Francisco de Asís, santa Clara, santa Isabel de Hungría o san Diego de Alcalá, se les representa con animales, con flores o con alimentos junto a pobres y mendigos. No podemos alardear sólo de nuestra historia cristiana pero sí contar con personas y documentos que nos permiten reflexionar y actuar con exquisito cuidado respecto a aquellos recursos que nos rodean y nos sirven de sustento.

Hablando de sensibilidades eclesiales actuales me parece oportuno incidir en una encíclica del papa Francisco que publicó en el año 2015 titulada *Laudato Si'*, sobre el cuidado de la casa común. alguna vez me he referido a la misma. Hoy desearía que los católicos profundizaran en su fe y se alimentaran de los textos del magisterio pontificio. No los podemos olvidar. Necesitamos leer y estudiar su contenido porque están en la misma tradición de la Iglesia: de la nada la creación del universo por parte de Dios, también la del hombre a su imagen y semejanza a quien dio su gobierno. Le confió la casa común para que la conservara y le sirviera.

No me extendiendo más en la explicación teológica y pastoral de la encíclica. Acabo con dos frases, a modo de oración, con las que concluye el documento: «Te alabamos, Padre, con todas tus criaturas, que salieron de tu mano poderosa. Son tuyas y están llenas de tu presencia y de tu ternura. Alabado seas». Y por la tierra: «Sana nuestras vidas, para que seamos protectores del mundo y no depredadores, para que sembremos hermosura y no contaminación y destrucción.»

En este domingo portando los ramos miremos a Cristo y sigamos siempre sus pasos.

Con mi bendición y afecto,

† **Salvador Giménez Valls**
Obispo de Lleida

Portes obertes d'un grup de Revisió de Vida d'adults

Un dels grups de Revisió de Vida del Moviment de Professionals Cristians de Lleida (MPCL) va fer una jornada de portes obertes de manera virtual a causa de la situació actual de pandèmia. En ella varen poder ex-

plicar el que és un grup de Revisió de Vida, a laics de diferents comunitats, als pares dels infants de catequesi de les Unitats Pastors de Pilar-Magdalena i Cappont, així com a altres persones que els mateixos militants van convidar.

Es va donar a conèixer què són i quina metodologia utilitzen els grups de Revisió de Vida. Per poder fer-ho, la trobada es va estructurar en uns testimonis, de les persones integrants del grup, en la que varen donar a conèixer com els ha ajudat a créixer com a persones i com a creients creixent en la fe, compartit tot plegat en una petita comunitat la seva fe i la seva vida. Aquest grup va aportar la seva trajectòria de trobades setmanals des de fa més de trenta anys.

Posteriorment es va fer un petit diàleg en petits grups i, finalment, es va emplaçar a les persones interessades a continuar avançant en el que és la revisió de vida, en posteriors trobades, convidant-los a unir-se a un grup, si ho volen.

Grup de RdV del MPCL

Càritas apropa el programa Joves en Valors als instituts

Durant aquest curs 2020-2021, el programa Joves en Valors de Càritas Diocesana de Lleida s'ha fet present en centres educatius d'arreu del territori per explicar diferents realitats amb què treballa Càritas Diocesana de Lleida.

Consum responsable, antirumors, processos migratoris i projectes amb metodologia Aprenentatge Servei, aquestes són algunes de les temàtiques que s'han treballat a més d'una vintena de grups d'adolescents d'entre 13 i 18 anys. En alguns casos, s'ha pogut dur el testimoni de Càritas dins les programacions curriculars d'algunes de les assignatures obligatòries.

Des del programa es considera molt important sensibilitzar la població més jove sobre les diferents

realitats amb què es conviu per poder, entre totes i tots, avançar cap a societats socialment més justes.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

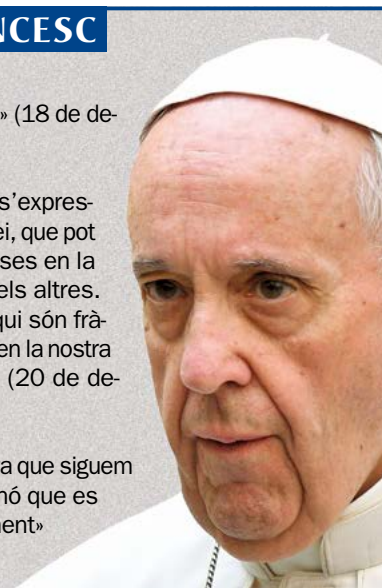
@Pontifex: «Demano a Déu que susciti en els cors de tots el respecte per la vida dels nostres germans, especialment dels més fràgils i indefensos, i que doni força als qui l'acullen i la cuiden, fins i tot quan això requereix un amor heroic» (16 de desembre).

@Pontifex: «Estimar el proïsme com a un mateix significa esforçar-se per construir un món on tots tinguin accés als béns de la terra i a la possibilitat de realitzar-se com a persones i com a famílies, on es garanteixin els drets fona-

mentals i la dignitat de tots» (18 de desembre).

@Pontifex: «La solidaritat s'expressa concretament en el servei, que pot assumir formes molt diverses en la manera de fer-se càrrec dels altres. Servir significa cuidar als qui són fràgils en les nostres famílies, en la nostra societat, al nostre poble» (20 de desembre).

@Pontifex: «Jesús no espera que siguem bons per a estimar-nos, sinó que es dona a nosaltres gratuïtament» (21 de desembre).

Recomanacions per a les celebracions de Setmana Santa

En la nota que la Congregació del Culte va enviar a tots els bisbes, referent a les celebracions de Setmana Santa per a aquest any 2021, es recomana donar algunes orientacions. Bàsicament s'indica que siguin les mateixes o semblants a les donades l'any passat. També la Comissió Episcopal de Litúrgia de la CEE ha fet públiques unes orientacions emanades de les de la congregació.

Per això, amb les indicacions dels delegats de Litúrgia de la Tarraconense, davant les celebracions de la Setmana Santa, caldrà observar:

1. Recordar les normes bàsiques habituals, sempre supeditades a les mesures sanitàries per evitar el contagi del coronavirus, vigents en cada moment.
2. Cal mantenir sempre les normes sanitàries bàsiques: distàncies, ús del gel hidroalcohòlic i de les mascaretes, i respecte a l'aforament permès (ara del 30%). S'ha de ventilar el temple adientment, abans i després de cada celebració.
3. Pels qui no puguin assistir a les celebracions per motius justificats, es recomana l'ús dels mitjans telemàtics.
4. **Diumenge de Rams.** No es pot fer la processó, per tant la benedicció dels rams es farà des del presbiteri, segons la segona o la tercera forma descrites en el Missal Romà.
5. **Dimarts Sant.** La Missa Crismal la celebrarem a les 19 h a la Catedral. Prèviament hi haurà un moment de reflexió-pregària i la celebració del sagrament de la penitència que començarà a les 18 h.
6. **Dijous Sant.** No es fa el lavatori dels peus. Tampoc no es pot fer la processó amb el Santíssim; el sacerdot, sense acompanyants, es limitarà a traslladar el Senyor al lloc de la reserva.
7. **Divendres Sant.** S'incorporarà a la Pregària Universal una petició pels difunts, pels malalts i pels afectats per la pandèmia (tot seguit s'ofereix un model). La veneració de la Creu, ja que no és permès de besar-la, s'haurà de limitar al que prescriu el Missal Romà quan diu: «el celebrant pren la creu des de l'altar... la manté elevada uns moments i es fa la veneració en silenci». La col·lecta d'aquest dia es dedicarà pels cristians de Terra Santa.
8. **Vetlla Pasqual.** Cal convocar-la a una hora oportuna, procurant que els fidels puguin re-

tornar a les seves llars abans de l'hora determinada del toc de queda (22 h). Queda omeesa la processó inicial; es beneirà el foc nou i el ciri pasqual al mateix presbiteri. Es fa la benedicció de l'aigua sense aspergir els fidels i es fa únicament la renovació de les promeses baptismals.

9. **Diumenge de Pasqua.** Les celebracions es duren a terme com són habituals i tenint en compte les mesures senyalades al punt 1, tant en les eucaristies com en els batejos que hi pugui haver.

PREGÀRIA UNIVERSAL

IX. b. Pels qui sofreixen en temps de pandèmia

Preguem també per tots els qui pateixen les conseqüències de l'epidèmia actual: que Déu Pare concedeixi salut als malalts, fortalesa al personal sanitari, consol a les famílies i la salvació a totes les víctimes que han mort.

Oració en silenci.

Després el sacerdot diu:

Déu omnipotent i etern, singular protector de la malaltia humana; mireu compassiu l'afflicció dels vostres fills que pateixen aquesta epidèmia; alleugeu el dolor dels malalts, enfortiu els qui en tenen cura, acolliu en la vostra pau els qui han mort i, mentre duri aquesta tribulació, feu que tothom pugui veure's alleujat per la vostra misericòrdia.

Per Crist Senyor nostre.

R/. Amén.

Lleida, 4 de març de 2021

† Salvador Giménez Valls
Bisbe de Lleida

REFLEXIONS

Amb palmes i rams

Estava anunciat. El Messies seria entronitzat enmig de cants i signes de benedicció: «Beneït el qui ve en nom del Senyor. Ordeneu una processó amb rams fins a les vores de l'altar» (Salm 117,26-17).

Avui es compleix aquesta paraula de l'Escriptura. Però solament en part. No és una processó triomfal sinó pacífica. No és grandiosa sinó humil. No és universal sinó dels petits. No és apoteòsica sinó com un ferment de pacifisme i d'humilitat.

D'aquesta entrada de Jesús a Jerusalem ens en queden tres símbols:

—Un pollí. No un cavall fort i elegant, sinó un pollí. També estava escrit: «Mira, el teu rei ve cap a tu muntat en un ase, en un pollí, un fill de somera» (Za 9,9-10). En farem poques de guerres amb un pollí. El seu valor precisament està en el què significa: mansuetud, humilitat, negació... al revés del que cerquem en un cavall de guerra.

—Lloances messiàniques. Les lloances van adreçades a Déu i al qui ve en el seu nom. No s'alaben les grandeses humanes. Es beneeix el qui arriba com a rei en nom del Senyor. Lluc ho deixa molt clar utilitzant el mateix missatge de Nadal: «Pau en el cel i glòria en les altures» (Lc 19,38).

—Els infants. Cridaven entusiasms, fins i tot en el temple. Tant que les autoritats reclamen a Jesús. Però havien de ser els infants perquè ells són els preferits en el Regne de Déu. I perquè són el millor signe dels valors del Regne: «és dels qui es fan com ells» i perquè «amb la paraula dels infants i dels nadons t'has fet cantar una lloança» (Salm 8,3).

Aquesta entrada solemne de Jesús a Jerusalem com a Messies és una victòria:

—La victòria de la pau sobre les violències humanes. S'anuncia la pau i es fa opció per la senzillesa.

—La victòria de la humilitat sobre les grandeses humanes. Es prefereix els petits i el qui humanament no compten.

—La victòria de l'alegria de l'Esperit sobre les tristesses humanes. Desborda l'entusiasme que ve de Déu.

—La victòria de l'esperança sobre els desenganys humans. S'acull i es beneeix la utopia.

Encara avui Déu ve a l'encontre dels homes per anunciar-nos el seu amor i la seva salvació.

Mn. Ramon Sàrries

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

29. ■ Dilluns Sant (lit. hores: 2a setm.) [Is 42,1-4.6-7 / Sl 26 / Jo 12,1-11]. Sant Ciril, diaca i mr.; sant Eustaci, abat; santa Beatriu de Silva, vg. a Toledo.

30. ■ Dimarts Sant [Is 49,1-6 / Sl 70 / Jo 13,21-33.36-38]. Sant Quirí, tribú romà mr.; pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

31. ■ Dimecres Sant [Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25]. Sant Benjamí,

diaca i mr. (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; sta. Balbina, vg. romana i mr.; beat Amadeu (1472), duc de Savoia.

ABRIL

1. □ Dijous Sant, Missa de la Cena del Senyor [Ex 12,1-8.11-14 / Sl 115 / 1Co 11,23-26 / Jo 13,1-15]. Sant Venanci, bisbe i mr.; sant Hug, bisbe; santa Teodora, mr.; sant Nuno Álvares Pereira, rel. carmelità.

2. ■ Divendres Sant, Celebració de la Passió del Senyor [Is 52,13-53,12 / Sl 30 / He 4,14-16;5,7-9 / Jn 18,1-19,42]. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fund. de l'Orde dels Mínims (CR); santa Maria Egípcíaca, penitent; sant Francesc Coll i Guitart (Gombrèn, 1812 - Vic, 1875), rel., fund. de les Gnes. Dominiques de l'Anunciata.

3. ■ Dissabte Sant. Sant Sixt I, papa (romà, 115-125), mr.; sant Nicetas, abat.

4. □ Diumenge vinent, Pasqua de la Resurrecció del Senyor (lit. hores: pròpia) [Vetlla: després dels textos de la Llei i dels Profetes: Rm 6,3-11 / Sl 117 / Mc 16,1-8. Missa del dia: Fets 10,34a.37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1Co 5,6b-8 / Jo 20,1-9; o bé: Mc 16,1-8); o bé a la Missa vespertina: Lc 24,13-35]. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, religiós franciscà.

Diumenge de Rams

o de la Passió del Senyor (B)

COMENTARI

«Que no es faci el que jo vull sinó el que vós voleu»

No hi ha dubte que la celebració d'avui té un marcat caire popular sobretot per la benedicció de les palmes amb el plus d'assistència de molts nens i nenes i això fa que tingui una aparença molt festiva. Però no hauríem d'oblidar que la litúrgia de la missa ens parla de la passió. *He parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades*, diu Isaïes i és ja l'anunci clar de la passió. Però quedaria incomplet el missatge si no afegíssim el que diu també el profeta: *El Senyor Déu m'ajuda, per això no em dono per vençut*. D'una forma més global ens ho diu Pau a la segona lectura: *Jesucrist, que era de condició divina... es va fer semblant als homes... s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu*. Però tot això és un pas per arribar a la vida: *Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom... i tots els llavis reconguin que Jesucrist és Senyor*.

És el camí de la creu que porta a la vida; és a la creu on l'ha portat la fidelitat al Pare: *Abbà, Pare, a vós tot us és possible; allunyeu de mi aquest calze*. Jesús no vol la mort, com no la volem cap de nosaltres. Però per damunt de tot que no es faci el que jo vull sinó el que vós voleu. Nosaltres hem de seguir de prop el camí de Jesús sense por de les adversitats. Precisament en el moment del dolor és quan cal mostrar la major fidelitat a Déu. No hem de fer com els deixebles: *Llavors tots el deixaren sol i fugiren. O com aquell jove cobert amb un llençol... el van agafar, ell deixà el llençol i fugí*. En canvi hem de fer com el Cireneu que, encara que obligat, *va carregar-se la creu de Jesús*. Però la seva mort és ja anunci de vida i de salvació. *El centurió quan veié com havia expirat digué: És veritat; aquest home era Fill de Déu*. El Crucificat és el Fill de Déu. Però Fill de Déu que ha de sofrir i morir. I així dona la vida pels homes. Aquest és el camí de Jesús. I també és el nostre: per la creu arribem a la resurrecció!

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

▶ Salm responsorial (21)

R. *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?*

Tots els qui em veuen es riuen de mi, / amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: / «S'ha adreçat al Senyor; que l'alliberi, doncs; / que el salvi, si tant se l'estima.» R.

M'envolta una munió de gossos, / em rodeja un estol de malfactors, / m'han lligat les mans i els peus, / puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, / es juguen als daus la meva roba. / Almenys vós, Senyor, no us allunyeu; / força meva, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, / us lloaré enmig del poble reunit. / Fidels del Senyor, lloeu-lo, fills de Jacob, / glorifiqueu-lo, reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

▶ Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Marc (Mc 14,1-15,47) (Versió abreujada)

C. Els qui passaven l'insultaven, movien el cap amb aire de mofa i deien: S. «Ah, tu que vols destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't tu mateix i baixa de la creu.» C. També se'n burlaven els grans sacerdots comentant amb els mestres de la Llei: S. «Ell que salvava els altres, no és capaç de salvar-se ell mateix. El Messies, el rei d'Israel, que baixi ara de la creu, i nosaltres, quan ho veurem, creurem en ell.» C. També li feien retrets els qui havien estat crucificats amb ell. Jesús llançà un gran crit i expirà. C. Arribat el migdia s'estengué per tota la terra una fosca fins a mitja tarda. I a mitja tarda Jesús cridà amb tota la força: † «Elohi, Elohi, ¿lamà sabactani?» C. Que traduït vol dir: † «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?» C. Alguns dels qui eren allí deien: S. «Mireu com crida Elies.» C. Un corregué, xopà de vinagre una esponja, la posà al capdamunt d'una canya perquè begués, i deia: S. «Deixeu, a veure si ve Elies a desclavar-lo.» C. Jesús llançà un gran crit i expirà. C. En aquell moment la cortina que tancava el santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix. El centurió, que estava dret davant d'ell, quan veié com havia expirat digué: S. «És veritat; aquest home era Fill de Déu.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 50,4-7)

El Señor Dios me ha dado una lengua de discípulo; para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabila el oído, para que escuche como los discípulos. El Señor Dios me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás. Ofrecí la espalda a los que me golpeaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no escondí el rostro ante ultrajes y salivazos. El Señor Dios me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

▶ Salmo responsorial (21)

R. *Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?*

Al verme, se burlan de mí, / hacen visajes, menean la cabeza: / «Acudió al Señor, que lo ponga a salvo; / que lo libre si tanto lo quiere» R.

Me acorralla una jauría de mastines / me cerca una banda de malhechores; / me taladran la mano y los pies, / puedo contar mis huesos. R.

Se reparten mi ropa, / echan suerte a mi túnica. / Pero tú, Señor, no te quedes lejos; / Fuerza mía, ven corriendo a ayudarme. R.

Contaré tu fama a mis hermanos, / en medio de la asamblea te alabaré. / «Los que teméis al Señor, alabadlo;» / linaje de Jacob, glorificadlo; / temedlo, linaje de Israel.» R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,6-11)

Cristo Jesús, siendo de condición divina, no retuvo ávidamente el ser igual a Dios; al contrario, se despojó de sí mismo tomando la condición de esclavo, hecho semejante a los hombres. Y así, reconocido como hombre por su presencia, se humilló a sí mismo, hecho obediente hasta la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo exaltó sobre todo y le concedió el Nombre-sobre-todo-nombre; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

▶ Pasión de nuestro Señor Jesucristo según san Marcos (Mc 14,1-15,47) (Versión abreviada)

C. Los que pasaban lo injuriaban, meneando la cabeza y diciendo: S. «Tú que destruyes el templo y lo reconstruyes en tres días, sálvate a ti mismo bajando de la cruz.»

C. De igual modo, también los sumos sacerdotes comentaban entre ellos, burlándose: S. «A otros ha salvado y a sí mismo no se puede salvar. Que el Mesías, el rey de Israel, baje ahora de la cruz, para que lo veamos y creamos.»

C. También los otros crucificados lo insultaban. C. Al llegar la hora sexta toda la región quedó en tinieblas hasta la hora nona, Jesús clamó con voz potente: —† «Eloí Eloí, lemá sabaqtani?» (Que significa: «Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?»). C. Algunos de los presentes, al oírlo, decían: S. «Mira, llama a Elías». C. Y uno echó a correr y, empapando una esponja en vinagre, la sujetó a una caña, y le daba de beber diciendo: S. «Dejad, a ver si viene Elías a bajarlo.»

C. Y Jesús, dando un fuerte grito, expiró. C. El velo del templo se rasgó en dos, de arriba abajo. El centurión, que estaba enfrente, al ver cómo había expirado, dijo: S. «Verdaderamente este hombre era Hijo de Dios.»